

„Világosságom és üdvösségem az Úr – kitől félnék?” (Zsolt 27,1)

„Marianánál születése után az orvosok agyi károsodást állapítottak meg. Látszott, hogy nem fog tudni beszélni és járni. Úgy éreztük, Isten azt kéri, hogy így szeressük őt, és atyai karjaiba vetettük magunkat” – írja Alba, egy fiatal brazil édesanya. És így folytatja: „Négy évig élt velünk és szeretetet hagyott maga után. Soha nem hallhattuk a szájából, hogy papa és mama, de némaságában a tekintete beszélt ragyogó fénnel. Nem taníthattuk meg az első lépésekre, hanem ő tanított bennünket, hogy megtegyük az első lépéseket a szeretetben, az önmagunkról való lemondásban, hogy szeressünk. Mariana az egész család számára Isten ajándéka volt, amit egyetlen mondattal írhatnánk le: a szeretetet szavakkal nem lehet elmagyarázni.”

Ez történik ma is mindannyiunkkal. Nem tudjuk irányítani a létünket. A tehetetlenség közepette fényre van szükségünk, legalább egy halvány kis fényre, hogy lássuk, mit kell ma tennünk, hogy megtaláljuk az új életre vezető kiutat.

„Világosságom és üdvösségem az Úr – kitől félnék?”

A fájdalom, a félelem, a kétség, a magány és az álmainkat megghiúsító „ellenséges” körülmények sötéttségét megtapasztaljuk a föld minden pontján, és minden korban az emberiség történelme folyamán, ahogy ez az ősi ima tanúsítja a Zsoltárok könyvében.

Szerzője valószínűleg ítéletre váró, igazságtalanul megvádolt ember, akit mindenki elhagyott. A vészjósló jövő miatti bizonytalanságban Istenre hagyatkozik. Tudja, hogy Ő nem hagyta el népét a megpróbáltatások közepette, tudja, hogy Ő megszabadít, ezért Ő lesz a világossága, biztos és bevehetetlen menedéke.

Éppen törekénységének tudatában nyílik meg bizalommal Isten felé, fogadja be jelenlétét az életébe, és várja bizalommal végső győzelmét szeretetének kifürkészhetetlen útjain.

„Világosságom és üdvösségem az Úr – kitől félnék?”

Itt a kellő idő, hogy újra bizakodjunk az Atya szeretetében, aki gyermekei boldogságát akarja. Készen áll, hogy magára vegye aggodalmainkat, hogy ne forduljunk magunkba, hanem osszuk meg szabadon másokkal a világosságunkat és a reményünket.

Az élet igéje – ahogy Chiara Lubich írja – a sötétségből a világosságra vezet utunkon, az „én”-ből a „mi”-hez, a magányból a közösségre: „Arra szólít, hogy erősödjek meg hitemben: van Isten, és szeret engem. [...] Találkozom valakivel? Hinnem kell, hogy Isten akar nekem üzenni általa. Belekezek egy munkába? Hinnem kell továbbra is az Ő szeretetében. Valamilyen fájdalom ér? Hitem azt mondja: Isten szeret engem. Örömök érnek? Isten szeret engem! Itt van, velem van mindig. Tud rólam: osztozik minden gondolatomban, minden örömben, minden vágyamban, velem hordozza az aggodalmaimat, életem minden megpróbáltatását. Hogyan élesszük fel magunkban ezt a bizonyosságot? [...] Úgy, hogy keressük Őt magunk között. Megígérte, hogy jelen lesz ott, ahol ketten vagy hárman összejönnek az Ő nevében.[1] Ezért azokkal, akik az igét élik, az evangéliumi kölcsönös szeretet jegyében találkozunk, és osszuk meg a tapasztalatainkat! Így megízleljük majd jelenléte gyümölcseit: az örömet, a békét, a fényt, a bátorságot. Ő pedig itt marad mindannyiunkkal, velünk él, velünk munkálkodik tovább a mindennapokban.”[2]

Letizia Magri

[1] vö. Mt 18,20

[2] C. Lubich, Az élet igéje, 2006. július, Új Város, 2006. július

forrás: fokolare.hu